

Тарган

Євген Дудар

Андрій Петрович говорив владним тоном. Про перспективи нашої установи, невідкладні завдання на півріччя. Ми всі уважно дивилися 'на нього, уважно слухали і раз по раз зиркали на годинники.

Раптом погляд Андрія Петровича впав на клаптик паперу, що лежав на столі. Андрій Петрович зблід і замовк.

Наші погляди також впали туди. На клаптикові паперу сидів тарган.

У кабінеті стало ,так тихо, що чути було, як комаха рухає вусами.

Першим тишу порушив Андрій Петрович:

— Звідкіля?

Тарган здригнувся.

Тоді обізвався Дзвонарець. Начальник сьомого відділу.

— Це не з нашого відділу. У нас тарганів нема.

— І не з нашого, — запевнив начальник іншого Хохмакевич.

— У нас також нема, — запевнив Ходаченко.

Тоді Андрій Петрович спитав таким тоном, що тарган злякався і чкурнув зі столу:

— Може, хтось хоче сказати, що у мене в кабінеті вони водяться?

Ніхто нічого не хотів сказати. Всі мовчали.

Тому знову сказав Андрій Петрович:.

— Що з цього приводу думає товариш Пончикевич?

Я з цього приводу не думав нічого. Я думав, що рівно через годину футбол. І якщо у нашу ділову нараду вплутався ще цей клятий тарган, то можна не побачити не тільки початку, а й кінця матчу.

— Я думаю, що треба створити комісію,— зірвалося з мого язика.

Всі загадково подивилися у мій бік.

— Яку комісію? — перепитав хтось.

"А справді, яку комісію?" — подумав я. Але язык у мене завжди швидше реалізує думки, ніж розум їх виплоджує. І я знову ляпнув:

— Ну... по оцьому, що з кутка в куток бігає... Адже воно розносить інфекцію... Епідемію... Людей з ладу виводить...

— Слушна думка, — сказав Дзвонарець.

Із Дзвонарцем погодились інші. Андрій Петрович погодився з усіма.

Одразу ж приступили до діла. Призначили голову комісії, відповідального за виявлення, звідки прийшов тарган, відповідального за знищення таргана, відповідального за профілактику. За ними закріпили шість досвідчених працівників інших відділів, секретарку-друкарку, їм виділили електронно-обчислювальну машину, всюдихід і спеціальні кошти.

Усе це встигли зробити за п'ятдесят хвилин. До початку футбольного матчу ще й

перекусили.

— Молодець, Пончикевич! — хвалили мене співробітники.— Якби не ти, — досі ламали б голови над цим клятим тарганом.

Андрій Петрович тут же видав наказ преміювати мене місячним окладом. За ініціативу...

Через півроку до нас приїхала комісія зверху.

Нашу комісію ліквідували.

Андрієві Петровичу всукали догану з попередженням.

Андрій Петрович зібрав працівників нашої установи. Запропонував:

— За надмірну ініціативу і дезінформацію колективу Пончикевича з посади звільнити.... Може, хтось проти?

Проти не був ніхто. Всі підняли одностайно руки "за" і в такій позі застигли. Посеред стола на папірці сидів великий бурий тарган...